

Оден господар мав два сторожі при хаті,  
А то такі, що пошукати!  
Лиш що Гривко лінивий трохи був  
І в літні дні, як від Сивка я чув,  
Любив гарненько попіспати.

Але прийшла зима. Мороз кресав.  
Сивко й Гривко в клубки ся звили...  
Гривко ж у плач: "О Сивку, брате милий,  
Коби вже господь бог то літечко вже дав,  
Тоді в сей час будую собі хату!"

Дав бог і літечка діждати.  
Гривок, який задовгий був,  
Протягся в холодку (за хату вже й забув);  
Але Сивко го будить: "Брате!  
Вставай, мем хату будувати!"

"Чи ти осліп єси до ката,  
Чи що тобі? — гавкнув Гривко,  
Аж перепудився Сірко. —  
Не видиш, де мій ніс, де мої лаби?  
А ще й мій довгий хвіст? Хіба б  
Я одурів, таку велику хату  
Загадувати будувати!"

"Таке ж ти сам казав". — "Але коли?  
Ще узимі! Тепер же дав бог літо,  
А літо на тото, щоб спати та ся гріти,  
Лиши мене! я хочу спати".

Беріть собі на розум, діти:  
Таких Гривків багато є на світі!  
7.VIII.1887